

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δακτάκια κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουβέρο πάει πρώτα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εθείας, προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ό φράγκα είναι μόνο.
Για τά ξένα ζμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εδμοσίου τυλεπή
δι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελιπή
πρός δύο είκοσφραγκα, κι' όμοιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατίσσaras Γεννάρη,
νέον 'Υπουργών τροπάρι.

Πόντος τετρακόσα κι' ένενήντα τέσσαρα,
κλαίω τόν Τρικούπη, τόν πούντα Καίσαρα.

**Ψαλμοί και μαιρολόγια
για τής 'Αρχής τήν τζόγια.**

Α'

Έκασε τέλος, έπασε με μούλιας και σφουρίγματα
ό κραταιός σατραπής,
κι' άντήχησαν άπό παντού χαρμόσυνα κηρύγματα
Βασιλικής άγάπης.

Έκασε τέλος, έπασε μετά τής συντροφίας
κι' έφύρασαν τά παινα τής πλειονοψηφίας.

'Ανυπαλόθον σφουρίγματα και κτύποι σιεροδαίλοι,
μαδί τό γαθρο μοτσι του ό Νικολής Μπουφίδης,
κι' ό κδρ Σωτήρας όμιλει, κι' ό κδρ Σωτήρας λέει:
'κλάος μου τι σ' έποίησα και τι μ' άνταποδίδεις;

•Σ' έκαμα κι' έμποφλούμενες, κι' άντι συγκαρητήρια
μ' έσκασες, άφιλότιμα, με τά Συλλαλητήρια,
με νέους φόρους ήθελα να γίνης γουρουνόκυλο
και σό για φούρα μοστειτες τόν γέρο Βακαλόπουλο.

•'Ηθελ' δάνατο νερό να πής με χυσοκάνατο
και σό τόν 'Αγγελόπουλο μου στίλλεις τόν 'Αθάνατο,

ήθελα να κορδώνεσαι με χρεωκόπου στίγματα
και σό μου 'λύσσαρες ταύτιά με βάνουσα σφουρίγματα.

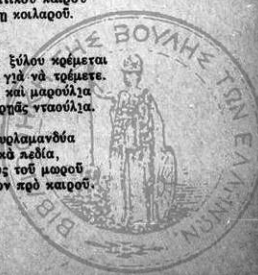
•Πεϊούς και καρβαλάρηδες έσώκασα 'στό πόδι
και σό για τούτο 'φρένιαξες κι' έμουγγίζεις σάν βφδι,
έσκασα τά κεφάλια σου με τουφεκίων κοπάνους
και σό για τήν φαλάκρα μου δέν έπλεξες στεφάνους.

•'Ηθελα τήν 'Ελλάδα σου να σοσ τήν κώνω ρόδι,
σβέλτα, σάν βέρρα λιγερή, και κόρην ιδεώδη,
μά σό σάν πρόστυχος λαός χωρίτικου καρού
φωνάζεις σόνα και καλά να μείνη κοίταροφ.

Β'

Σήμερον ό Σωτήρας μας έπι τού ξύλου κρέματα
ό τήν 'Ελλάδα σέξυλον κρεμίσας για να τρέμυτε.
Στέφανον περιτίθεται με πρόσσα και μαρούλια
ό κώνων τās κοιλάς μας 'Αποκρηάς νταούλια.

Πορφόραν περιβάλλεται μετά ζουρλαμανδία
ό περιβάλλον με στρατούς είνηνια λείδια,
σφουρίγμα κατεδέξατο τού κλήτους τού μαρού
ό δαναϊάτας σφουρίοντας σφουρίων πρό καρού.

Λόγχη ἐνέχθη αἰμηρῶ τοῦ Στέμματος κορυφῶς
 ὁ τῆς Παρθένου τῆς Ἀδῆς Παρθενικῆς Νυμφῶς.
 Τὰ πάθη προσκυνοῦμεν σου καὶ τὴν παρατήρησιν σου,
 δεῖξον ἡμῖν ὀργήγορα καὶ τὴν ἐκδίκησίν σου.

Ἵσθασα τὸν Σωτήρα τῆς οἰκτρῶς παρατηθέντα
 ἢ σπρουγγα ἢ χορτάειν
 συμμαζωμένη ἴση γονιὰ δὲν ἔβγαζε κουβέντα
 κ' ἔβλεπε ἴστο Παλάτι.

Οἰμοὶ καθέναν ἔκραζε, πυκνὸς πλακῶνα ζῶφος
 καὶ τοὺς χορτάτους ἄρχισε νὰ φοβερίζῃ ψῶφος,
 καὶ τοῦ βοῦδοῦ Καλλιφρονᾶ τὸ στήθος ἔξεχειλισε
 καὶ γόττε πρωτομίλησε.

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα σὺν ἔφεραν ὄρομαῖο,
 τὸν ἄρροστο Ρωμαῖο,
 κουκουλωμένο μὲ παλιὰ καὶ κάμπουσσας μπροσάδες,
 κ' ἔπληλοῦσαν ἀμαξίας κ' ἔτρεχαν ἀμαξάδες,
 κ' ἔκει πού τὸν Κορίνθιο ἔπαιρναν τὸν Κούστα
 ἐκ τῆς Βουλῆς ἑπέρας μὲ νάφρα μία σόστια.

Ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα κ' ἠλάλαξεν ἡ χώρα
 ὅταν ἐπέστ' ἡ κρίσιμος τῆς ἀπειρίας ὥρα,
 κ' εἶπαν πῶς σήμερ' αὐριο τὸν τρώα κτὰ τὸ φίδι
 γιὰτι ἴσακῶθη κ' ὁ Παχὺς μαζὶ μὲ τὸν Μκουφίδη.

Καὶ τότε ἐφροῦσαν λοιπὸν
 καὶ γὺν ἀνέκραξαν κ' ἄει,
 κ' ὁ κύρ Σωτήρας ἔχασκε θαυμαζῶν κ' ἄκοῦαν
 κ' ἠρώτα κάθε μπροσῶφος
 γιὰτι δὲν ἦλθε ἴση Βουλὴ νὰ δώσῃ τοῦ παρῶν
 κ' ὁ τοῦ Ρικάκη σκοπέφος.

Τέσσερης ὥρας ἔπρόσμεναν μὲ θυμισμένας γλώσσας,
 ὁ δὲ Δραγοῦνης ἔδωσε κινραμακίσις καμπόσις
 εἰς τὴν ἀεισπράστη ἠφλοκαπελαδοῦρα του,
 παρῆστη δὲ κ' ὁ Φασουλῆς καθβάλα ἴσην γαῖδοῦρα του
 καὶ τρέχον μὲ τὸν πῶλον του ταχὺς ἀπὸ ρυθῆρος
 ἔθρηνη τὸ κακάρωμα τοῦ καφεροῦ Σωτήρος.

«Οἰμοὶ, κραυγάζει, Σῶτερ μου, γιὰ σὲ τὸν κόσμο γάλασα
 καὶ δύο μοναχὰ θνητοὶ τὰ βάλαν μὲ τὴν θάλασσα,
 ὁ παλαι Σέρτης τῶν Περσῶν κ' ὁ τῶν Ρωμῶν Σωτήρας,
 μὰ καὶ ἴστοὺς δύο νίκη...
 ἐκεῖνος μὲν τὴν ἔξευξε μὲ σιδηρᾶς γεφύρας
 καὶ σὺ τῆς βίλας νοῖκη.»

Κ' ὁ κύρ Βασίλης τῆς Βουλῆς ἐκ τῆς κολλῆς σκασιτᾶς
 ἔστειλε τὴν κουδοῦνα του ὀπίσω ἴστο Παρία,
 ὁ δὲ Σωτὴρ ἐφροσκόπεε σὺν δορυκτιῶος Σέλλας
 κ' ὁ Φασουλῆς τὸν πῶλον του κεντοῖς νὰ γκαρίσῃ
 καὶ κόσμος ἔσω τῆς Βουλῆς ἀντάγως ἐπαλιόριζε
 κ' ὁ Φασουλῆς ἐσαφῶρις καὶ τὸ γαῖδοῦρα γκάριζε.

Γ'

Βαβαὶ τῆς κουτροβύλας καὶ τῆς μεγάλης λύκῃς!...
 ἴστοὺς ἐκατὸν ἐπέτα μὰς ἀς ψάλωμεν τὸ χαιρε...
 τὸ φῶς τῶν ἐσκουσίθη, κ' ὁ Παχὺς ὁ Πίχης
 ἔπῃρε τὸ βιολὶ του νὰ ψάλλῃ μ ε ζ ε ρ ε ρ ε.

Καινοὶ καὶ ἔνον θαυμά!... Βαβαὶ τῆς ἀπειρίας!...
 κ' ὁ Νιόνιος ὁ Στεφάνου ὁ τῆς ἀπλωματίας
 πρὸς τὸν Τροικώπηνη λέγει: «γίματ' σουλουταμέντε
 κάτσο τὸ λῆς πενοάτο ἢ κάτσο ἀτιδέντε;

»Γίματ' θὰ μὰς σπορκάρουν τὸ τόσο μὰς τόνους
 καὶ τῆς διπλωματίας δὲν θὰ μὲ λῆνε φῆρος,
 πάντε τὰ κουσολάτα κ' ἄντιο, μὴο κάρο,
 μὴα κάροτ' ἄντιο καὶ τῶρα μῆτε κάρρο.»

Ποῖα λύσσα σφουρηγμάτων, τί μπουλοῦκι καὶ σφορξιά!...
 ὁ δὲ Κόντες τῆς Κερκύρας λυγιστὸς καμαρωμένος
 ἔφαγε τὴν τελευταία τῶν βαρβάρων σφουριζιά
 καὶ ἴστο πλῆθος τὸ σφουρίζον ἐξεφῶνε σασιπμόνος:
 «μῆ, παιδιὰ, μὲ τῆς σφουριτράς...ἔγιγ' ἴμολα ἔγιγ' ἴμολα...
 ἔνας Κόντες ἀπὲ μῆσα.»

Ἐξυμνήσατε τὴν δόξαν τῶν μεγάλων τοῦ τροκαίων...
 ἴστο Πολύγονον κινήτες τῶν περῶν καὶ τῶν ἱππέων.
 Κάθε τόσο καὶ γιουροῦσι, καὶ γοργότερος ἀνέμου
 ὁ Διάδοχος προβαίνει ἴστο πεδῖον τοῦ πολέμου,
 κ' ὁ καθένανς εἶπε τότε δίχως διόλου νὰ γελᾶσῃ:
 «κάποτος φουθνος θὰ χάλδῃ.»

Ὁ Διάδοχος προβαίνει...θαῦμα τῶν θαυμάτων εἶναι,
 ζῆτω ζῆτω, Κωνστατίνε...
 γιὰ χατῆρι τοῦ λαοῦ σου τέτοια κἄποτε νὰ κἄνης
 κ' ἔδχαριστος θὰ σὲ βλέπῃ καὶ τὴν Ἀλεπουτὰ πιδῆνης.

Μὴν ἀφίνης τὸν λαόν σου καταμόναχον ἴστο χάλι
 καὶ στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ...
 τέτοια λῆνε καὶ τοῦ δεχόντου τὸ σκασιμένο τὸ κεφάλι
 τοῦ κύρ Λουῆ τοῦ γιαιροῦ,
 πού ἴστον κλύδωνα τῆς κἄλης ἐπιληθῶδη πῶτω πῶτω,
 κ' ὁ Διάδοχος προστᾶζει νὰ τοῦ βάλουνε τασῶτο.

Ὡ πατρις ἀγαπημένη, τί κακό, τί βουρλοισιά!...
 κ' ἡ τροικουβρετᾶς Ἀρχαῖς σου κ' ἡ βαρβάρια Ἐξουσιᾶς
 ἐγνηξαν μὴα σαλιτά, πιδῶτικαν ἀπ' τὰ μαλλιά,
 κ' ἴστο δλας κάνουν κινραμάλα...
 ἄλλα λέγει καὶ προστᾶζει τὸ παθὶ τοῦ Βασιλεῖρα
 κ' ἴστο ἄλλα τὰ ἠηλά φοκῶλα.

Μὴν κινπάτε, στρατιῶτα, ὁ Διάδοχος ὄριζε,
 ἀλλ' ὁ Καισάρ τῶν Καισάρων ἀπ' αὐτὰ δὲν χαμπαρίζε,
 καὶ προστᾶζει τὰ φρουράτα κάθε μῆτι τὸν νὰ κλείνον
 καὶ νὰ πέφτουν μὲς ἴστον κόσμο κ' ἀφαλοῦς πολλῶν νάλω-
 καὶ μονάχα τὸ δικό του νὰ τρομαῖον μανιφέστο [νον,
 κ' ὁποῖον βροῖσκουνε μ'προστᾶτων νάτων βάζουνε ἀ ῥεστο.

Δ'

Τροϊγῶος ἴστον Διάδοχον ὁ κόσμος σὺν μελισῶ,
 κ' ἴστο ζωικὸ λεφοῖσι
 εἰς ἔνα τῶν Ταξιαρχῶν ἐφῶρημ' ἔξωκκλήσῃ
 μὲ δυνατὸ γιουροῦσι,
 κ' ἴστο σπασε τὰ καντῆλια του κ' ἔχῶθη τόσο λάβη
 καὶ τῶρα μένει σκοτεινὸ τὴ μέρα καὶ τὸ βράδυ.

Κι' ένας βαρβάτος εύχονος και ντούρος σαν κολώνα,
λεβέντης βεργολιγερός κι' άμάν για κοκορέτσι,
του Ταξιάρχου Μιχαήλ κυτάζει την εικόνα
κι' όρφέ, του λέει, δέν μου λίες γιατί μέ γλιέπεις έτσι;

Και την ομορφίαν την γυμνήν του βάλθηκε ν' άρπάξει
άπό την εκδικήτριαν του Ταξιάρχου χείρα,
δ δέ Σωτήρ εκ του σταυρού ήκουσθη νά φωνάξει:
«εκ μέρους μου παραβίσιμο νά πήτε του Σωτήρα.»

Και φλογεροί διθύραμβοι έψάλλοντο κι' έγκώμα
κι' έπαρκατούσαν τάλογα γ α λ δ κ 'στά πεζοδρομία,
κι' έκρίμαναν τά λογικά καταμεσής του δρόμου
πρός τήρησιν τής τάξεως και του καμένου νόμου.

Κι' έσμίξα κάθε νταγαράς και μέγας μυγομάχος,
και μέσα 'σόν κατακλισμό και την άνεμοδορα
σπεγμάντε 'στά μάμαρα δ Φασουλής μονάχος,
γιατί ήταν έμπικος κι' αυτός άπάνω 'σ'την γαιδιούρα.

Και σέ σπαθίων έστρεψιν τάχροντικά νά κάρουν
για τά σταλέη του στρατού καμπόσας ορθάνειξας,
καββάλα μέσ 'στά μαγαζιά χυμούν και βολτατζέρον,
καββάλα πέν 'σόν καρφές και πίνουν μεσκουλάντζας.

Κάθε ντουρής άγριαπός την χαιτή του πινάει
και 'σ'της γυναικας τουφεκίων προτείνοντι κοντάκια,
κι' ό γέρο Βακαλόπουλος άνάθεμα, φωνάζει
κι' άνάθεμ' άποκρίνοντι καμπόσα γεροντάκια.

'Όποιον νέον θέματα παράδοξον τρώντι
κι' αυτόν τον Βακιλόπουλο, φαρούτη μονοδόντη,
και του Τρικούπη δάσκαλο εις τά μακρά του χρόνια,
όπου σ τ ρ ι ψ ό ν α ι ε τούκανε και τουκαίσε κανόνια.

Κι' όπότεν ό Πρωθυπουργός ποιότος παραιτήθη
κι' όταν τής κουντροβάλας του άκουσθησαν οι βρόντοι,
ό γεωγράφος δάσκαλος έφώναξαν τά κλήθη
πός έφαγε τον μαθητή μέ τόνα του τό δόντι.

Και 'στό Πανεπιστήμιον άκράτητοι κλακόνουν
κι' όλας τάς Μούσας έκπορθούν και φοιτητάς τεακόνουν,
κι' εκεί θριάμβους ήγαγε κολλούς ή φουστάνελα
κι' εκεί τρελλά σφουρίγματα κι' άναθεμάτων λόγια,
δ δέ μαρμάρους καπακός τους έβλεπε κι' έγέλα
και μέ πεντάλογα μπόλικας τους κ'ορθητάς ετύλοει.

Ε'

'Εστιάθ' ή στρουγγα πάσα
κι' ύμνους προς τόν Σωτήρα
έπρόσφερε τόν πρώτον,
πούκοψε τόσα πράσσα
κι' εξύμνησεν ιν λύρα
τά τρόπαια μουρηλίτων.

Με θλιβερή καμπάνα
σημαίν' ἢ κακομοίρα
πῶς ἔπεσε ἐνδόξως...
οὐς ἔθραψε τὸ μάννα
'στὸν θρέφαντα Σωτήρα
χολὴν προσφέρουν κ' ἔξος.

Εἶπε λαὸς προπέτης
πῶς ἀκομένει νῆστις
μὲ κλεινοψηφίας,
κ' ὡς ἄφρον ἠηρότης
προδέδωκεν ὁ μύστης
τὴν ἀβυσσον σοφίας.

Ἦς ἄψυχον τὸν ζῶντα
ἐθρήνησε τὸ κόμμα
τῶν Κορβαντιάντων...
κατὰ τὸν Σολομώντα
βόθρος βαθὺς τὸ στόμα
Παυσαϊῶν πεινόντων.

Παυσαϊῶν πεινόντων
ἐν σκολῇ πορείᾳ
τρίβολοι καὶ παγίδες...
δασκάλων μονοτόνων
μεγάλῃ φασαρίᾳ,
ποῦ δὲν τὴν ξαναεἶδες.

Στίφη στρατῶν συνάγει
ὁ μὲς 'στὸ καταράκτα
τὴν σωτηρίαν βλέπων...
ἱερῶν προσεπάγη
ὁ τὸν λαὸν τὸν βλάκα
εὐζῶνῶν λόγγη σέκων.

Στὰ πύξη τῆς τὰ τόσα
κ' ἡ στρουγγα σου εὐχίσου
ἐκίνητη νὰ γίνῃ...
βαβρὸν σε καθαρῶσα
ἢ πάναγος Ἄρχῃ σου
μητροπροεπῶς ἐθρήνει.

«Εἰς ξεραιλας φρέαθ
συναπολοῦνται πάντα
τὰ τέκνα τῶν αἱμάτων...
ὡ σὺ γλυκὺ μου ἔαρ,
κανέλα καὶ λεβάντα,
πηγὴ περιουσιμάτων.

»Με τοῦτο καὶ μ' ἐκαίνο
μ' ἔκαμες ν' ἀκομῆνω
ζεβραῶκτη σὸν Λαῖθη...
ὡ τέκνον σὺ γλυκὺ μου,
ποῦ πῆρες τὸ βρακί μου,
τὸ κάλλος σου πῶς ἔδου;

Σωτήρα μου σπολλάτη,
ὄντως υἱὸς ἐφάνης
πολιτικῆς εὐστόχου,

κ' ἔπηγες 'στὸ Παλάτι
παράπονα νὰ κἀνης
κατὰ τοῦ Διαδόχου.

Κ' ἀπάνω 'στὸ τροπάρι
ὁ Βασιλεὺς μὲ χάρι
σοῦ δίνει τὰ πακοῦτσα,
καὶ σουλάτανε ὠραία
καὶ πῖσω 'στὴν παρὰ
ἐπήγες κοῦτσα κοῦτσα.

Με σουδαρίου χρώμα
καὶ δίχως κοκκιναδί
κυττάζω τὸ κοπάδι,
καὶ καθελὸν τὸ κόμμα
Σκουλοῦθῆς τὸ κηδένα
καὶ γιὰ ταφὴν ἔξωδενα.

Σοῦ ἔφρθησαν ἀπίστως
κ' ὁ Θρόνος ἀνεπίστως
σοῦ γύρισε τὰ νῶτα...
Ἔβραναν τὸν Σωτήρα
οἱ Μυροφόροι μύρα
καὶ ῥόκαις καὶ καρῶτα.

Ἦ! τῆς παραφροσύνης
καὶ τῆς φρικτῆς ματίας
τῆς τῶν Σωτηροκτόνων...
Σῶτες τῆς Ρωμοσύνης,
ἀξίωσον εὐνοίας
κ' ἐμὲ τὸν φαμφορόνον.

Καὶ νῦν ὀπερφάνως
νταῖς ρεπουμλικάνος
νὰ γίνης σὸν προπερου...
λαφ σου σωτηρίαν
καὶ νῦν καταρῖαν
δώρησαι σὴ ἐγέροσε.

Νὰ τὸ νέον Ἰακουρστὲν,
ποῦχει κ' ἓνα τῶν λογιῶν.

Νικελάκης Διληγιάννης, συγγενῆς τοῦ Θεοδοῦ,
γηραιὸς λιμοκοντόρος, πρόφην Πέρσεβος 'στὸ Παρῖ.

Δημήτριος ὁ Κριζῆς, Ὑδραῖος τὴν πατρίδα,
ε' ἓνα χορὸ μ' ἔκαλεσε κ' ἀπ' τότε δὲν τὸν εἶδα.

Ὁ Παππαδιαμαντέπουλος, τοῦ Στάμματος κολῶνα,
κοῦπαξε ὀλοὸ τῆς μαμμῆς κ' ἐγένικνε λεχῶνα.

Ἄγγελος Βλάχος... Ὁ Ρ ω μ ο ς κ' ἀπὸ πάντων τῶν
ποῦ 'στὸ Παλάτι ὁ Σωτήρ δὲν τοῦδωσε τὸ χεῖρ. [συγγαίρα.

Σπυρίδων Ἀραβαντινὸς, καθόλου δὲν τὸν ἔβρω,
ἐν τούτοις γιὰ τὴν ἀμαρὰ τοῦ Νιόντου τὸν συγγαίρα.

Εἰς τὸνομα τοῦ Λάκκωνος Θεμιστοκλῆς Ἐταῖα
ὁ Λόρδος τὸ χραεῖστηκε καὶ τοῦλθε σὸν κλωτῶτα.